

мають стати стимулювання інноваційної активності підприємницького сектору, формування сприятливого нормативно-правового середовища та інноваційно-інвестиційного клімату.

Одним із пріоритетних завдань державної політики мають стати впровадження європейських підходів до розвитку малого та середнього бізнесу в Україні із паралельним формуванням інституційної системи її забезпечення. Втілення цієї політики має здійснюватися цілеспрямовано, системно та послідовно в комплексі національної інноваційної системи.

Література.

1. Ease of Doing Business rankings. *Doing business-2020* : веб-сайт. URL: <https://www.doingbusiness.org/en/rankings> (дата звернення: 15.10.2019).
2. Збірник статистики підприємництва в Україні: 2018. URL: <https://www.oecd.org/eurasia/competitiveness-programme/eastern-partners/Compendium-Entreprise-Statistics-Ukraine-2018-Ukrainian.pdf> (дата звернення: 20.10.2019).
3. Буй Т. Г., Прімерова О. К. Податкове стимулювання розвитку малого підприємництва в Україні. *Ефективна економіка*. 2018. № 9. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/9_2018/45.pdf (дата звернення: 25.10.2019).
4. Кавецький В. В., Причепка І. В., Нікіфорова Л. О. Економічне обґрунтування інноваційних рішень : навч. посіб. Вінниця : ВНТУ, 2015. 136 с.
5. Лесько О. Й., Причепка І. В. Проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку промислових підприємств за сучасних умов. *Вісник ВПІ*. 2016. № 1. С. 44–48.

СУЧАСНІ ПРИНЦИПИ ТА МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Параніч А. Г., студентка
Науковий керівник: Задерака Н. М., ст. викладач
Національний авіаційний університет, м. Київ

На сьогоднішній день світова економіка активно розвивається в постіндустріальному напрямку, який має свої особливості та передбачає модернізацію управлінських процесів, цим самим

впливаючи на діяльність економічних об'єктів, в тому числі підприємств.

Сучасне управління підприємством передбачає прийняття логічних рішень в процесі здійснення економічних відносин між суб'єктами господарювання. Необхідність управління безпосередньо залежить від процесів поділу праці на підприємстві і відокремлення управлінської праці від виконавчої. Активний розвиток фактору управління на підприємстві в епоху науково-технічної революції сприяв появі нової концепції "менеджеріальної революції", за мотивами якої влада переходить від власників до управлінців [1].

Головною метою управління підприємством є цілеспрямований вплив на задоволення потреб та інтересів цільової аудиторії населення, яка користується товарами та послугами підприємства. Структура управління сучасним підприємством проявляється через дотримання ряду принципів, якими варто керуватися для того, щоб досягти максимальних результатів діяльності, а саме:

- чіткий розподіл праці;
- додержання порядку і дисципліни;
- використання мотивацій для високопродуктивної праці;
- створення справедливих рівних умов для всіх працівників;
- впевненість в постійності і стабільності роботи;
- налагодження довірчих взаємовідносин між персоналом;
- формування рівних повноважень і відповідальності;
- розвиток творчих здібностей та потенціалу персоналу;
- залучення робітників до розробки управлінських рішень [3].

Головна увага в управлінні спрямована на людей як носіїв інтелекту. Варто спрямовувати всі зусилля на те, щоб навчити працівників підприємства працювати в команді, цим самим досягаючи єдності в роботі.

Ще одним не менш важливим фактором є побудова чесних та довірливих ділових відносин, адже етика бізнесу є золотим правилом управління. Необхідно сформуванню такої організаційної культури на підприємстві, яка буде стимулювати розвиток та прагнення бути рівноправними працівниками.

Отже, найважливішими принципами в управлінні стають ті, які створюють всі умови для розкриття потенціалу працівників і розвитку бажання кожного працювати на результат з вигодою для себе і користю для підприємства [2].

В сучасних умовах господарювання управління будь-яким підприємством включає в себе наступні функції: систематизація, моделювання, планування, організація, координація, контроль та методи соціологічних досліджень. Реалізація функцій управління здійснюється через методи управління.

На підприємстві як організованій системі успішна діяльність можлива тільки тоді, коли на цю систему буде здійснювати вплив керуючий орган чи особа. Для реалізації цього принципу варто використовувати певні інструменти впливу, якими користуються менеджери для посилення ініціативи та нарощування творчого потенціалу персоналу фірми. Саме такими інструментами є сучасні методи управління [5].

Під методами управління розуміються засоби впливу на визначених працівників і виробничі колективи здебільшого з метою досягнення визначених цілей. Основою систематизації методів управління є мотиви, якими розпоряджається особа у процесі своєї діяльності. Менеджери вибирають методи управління залежно від змісту мотивів. Тобто тривале використання одного і того ж методу управління не є ефективним, тому що це може призвести до адаптації керованого об'єкта та втрати необхідної реакції на керуючу дію. На практиці розрізняють такі методи управління: економічні, адміністративні, організаційні, соціально-психологічні та правові. Дані методи варто використовуватися не виокремлено, а у взаємодії один з одним. Саме тому управлінська діяльність постає як результат різноспрямованих методів і засобів їх реалізації [4].

Отже, ефективність використання методів та принципів сучасного управління підприємством безпосередньо залежить від їх мотиваційної цілеспрямованості, системності та наявності результату від їх реалізації. Їх застосування має важливе значення в управлінні підприємством, виступаючи фундаментом управлінського впливу. Всі методи та принципи взаємопов'язані між собою, тому їх варто використовуватися в комплексі.

Література.

1. Гетьман О.О. Економіка підприємства: навч. посібник / О.О. Гетьман, В.М. Шаповал, 2-ге видання. – К: ЦНЛ, 2010. – 488с.
2. Кузнецов Е.А. Вступ до спеціальності менеджмент :навчально-методичний посібник / Е. А. Кузнецов. – Херсон : Гринь Д.С., 2012. – 80 с.

3. Конкурентоспроможність підприємства: управління, оцінка, стратегія: колективна монографія / за ред. В.А. Павленкової. – Дніпропетровськ: Дніпропетровський університет економіки та права ім. Альфреда Нобеля, 2011. – 352 с.

4. Гураль Н. Структурні компоненти системи стратегічного управління відтворенням трудового потенціалу торговельного підприємства / Н. Гураль // БІЗНЕСІНФОРМ. – 2015. – № 6. – С. 223 – 224.

5. Костюк О. Інноваційні інструменти управління персоналом / О. Костюк // Наукові праці Полтавської державної аграрної академії. Економічні науки. – 2013. – Вип. 1 (6). – Т. 1. – С. 143–147.

СУЧАСНА БЮДЖЕТНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ

Попович І. П., студент

Науковий керівник: Пінчук С. С., к. е. н., доцент

Державний університет інфраструктури та технологій

Серед великої кількості наявних визначень бюджетної політики зупинимось на трьох основних: (1) бюджетна політика – це дії держави у фінансово-бюджетній сфері спрямовані на певні цілі; (2) бюджетна політика – це діяльність органів управління спрямована на визначення стратегічної мети, напрямів, завдань і пріоритетів розвитку бюджетних відносин та засобів бюджетної тактики для їх досягнення і застосування; (3) бюджетна політика – це планомірна державна діяльність спрямована на певні державні цілі щодо правильного і доречного використання важелів бюджетного регулювання для забезпечення стабільного зростання економіки у країні та досягнення суспільних стратегічних цілей [1].

Проведемо аналіз стану та виконання державного бюджету України у поточному 2019 році: доходи заплановані на рівні 1026,1 млрд. грн, а видатки – 1112 млрд. грн., таким чином дефіцит запланований на рівні 2,3 % від ВВП. Доходи бюджету формуються переважно за рахунок податкових надходжень, які у 2019 році складають 75,4 %, тобто більш ніж 8 від всіх доходів, а неподаткові надходження становлять 23,3 %. Трансферти, цільові фонди та доходи від операцій з капіталом займають незначну частку доходів всього 1,3 %. Щодо видатків, то спостерігаємо зростання по всіх статтях у порівнянні з 2018 роком, а саме: на оборону на 1,8 %, на освіту на 4,5 %, на медицину на 3,4 %. В структурі видатків 15 %